

Висшето образование за кариера

Считам, че един от многото проблеми на висшето образование в България е споменат още в заглавието на темата. Смятам, че образованието у нас, като план на обучение, материал, лекции, практически упражнения и така нататък, не е претърпяло развитие и промени години наред и оттук следва нашата „негодност“ да градим кариера, след като го завършим.

В обучението по медицина остарелите практики на преподаване се прилагат и до ден днешен. Примери могат да се дадат много и всички абсурдни. Вярно е, че много от неприложимите на практика неща, които учим днес са безкрайно интересни, стоят в основата на клиничното мислене и са важен етап от неговото развитие през годините, но когато тези остарели методи на изследване се учат и изискват ежедневно, е прекалено. Оказва се, че можем да мерим сърдечно притъпление, но не знаем как да си служим с ехографа, например. Учили сме устройството за костния скелет на риба, но не знаем как се прави ядрено-магнитен резонанс и безброй, безброй подобни примери. Това демотивира с особена сила онези от студентите, които искат да осъвременяват знанията си, които четат чуждестранна литература, публикации, статии, които искат да знаят какво прави науката по света. По този начин ние освен, че губим енергия за научаване на нещо неприложимо, не ни остава време да научим нещо ново, модерно, в бъдещето. За онези от студентите, които са по - пасивни, изтъкнатото по-горе не е проблем. Сред моите колеги мнозинството бяха на принципа „кучето си лае, керванът си върви“. От една страна смисъл от протест наистина няма. Трябва да се научат въпросите от конспекта, пък каквото стане. Всъщност, това трябва да бъде приоритет на всички нас (дори и по-любознателните), защото все пак най-важното е да се вземе изпитът. И тук ще се спра на друг основен проблем в нашето обучение – небрежността на системата, на хората, които отговарят за нашите знания, които ни преподават и учат. Един от главните проблеми в обучението по медицина е това, че то толерира безхаберията на студентите! Сигурно над 90% от преподавателите ни казваха, че не могат да ни накарат насила да учим, да ходим на упражнения и лекции, че това си е „наша работа“. Т.е. се разчита предимно на самосъзнанието на студентите. Преподавателите чакат „съвестта“ на студентите да ги накара да отидат на упражнение. Иначе контролът е само на приказка, по правилник, в наредбите на Ректора, които не се изпълняват. И наистина съвестни студенти има. Има такива, които знаят, че да влезеш да учиш медицина и след това да не даваш всичко от себе си, за да придобиеш максимално знания и умения, е меко казано глупаво. Но такива студенти са

малцинство. Благодарение на тях, обаче, „протича обучителния процес“ с пълна сила, асистенти, доценти, отчитат дейността си за изпълнена, пък който каквото научил... Вярно е, че обучението е двустранен процес, но не смятам, че който няма сили, време или интерес да учи, трябва просто да бъде пуснат напред без да се „занимаваме с него“ . Защото след 6 години и половина се оказва, че почти всички завършваме и държим един и същи документ: Диплома за магистър по медицина, който ни дава еднаква правоспособност . Приемат 120 човека 2005 г., а завършваме 230 през 2011!... Какво по-красноречиво от това?...

За да бъдем готови за развитие и кариера, когато си получим дипломите, трябва зад тях да стоят реални знания и умения за всички, които се наричат лекари. А за да може нашата кариера да бъде в крак със съвременните тенденции, голяма част от материала, който се преподава трябва да бъде променян и развиван постоянно!

В заключение ще кажа, че не само аз, но и доста от моите колеги, скоро след като си взеха дипломите, започнаха работа, която вършат добре, единствено благодарение на знанията придобити в университета. Това показва, че всеки от нас, който иска, може да научи безкрайно много от своите преподаватели, от лекции, упражнения, учебници. Диплома, обаче получават, на практика всички, защото контролът е на входа, а не на изхода, както е на повечето места в Европа и както трябва да бъде. И това трябва да се промени!!! А решението на проблема е елементарно, но на практика неприложимо у нас – просто всички трябва да изпълняват задълженията си!